

KINGSTON

KIMMO

WALLIN

AROLUOMA

PERINTÖ

LIKE

Kiitos Otavan kirjasaatiölle kirjoitustyön tukemisesta.

Kansi: Tommi Tukiainen
Lentävän maton piirros: Kie von Hertzen

© Kimmo Aroluoma ja Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

LIKE

Like Kustannus
Helsinki
www.like.fi

ISBN 978-951-1-44364-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

SISÄLLYS

9 KOHTALONA KINGSTON WALL

OSA 1: Kingston Wall tuli jäädäkseen

- 13 **1. LUKU,**
jossa palataan 90-luvulle ja keskelle traagisia tapahtumia. Kertoja kavereineen fanittaa Kingston Wallin musiikkia, joten Petri Wallin kuolema on heille kova paikka.
- 26 **2. LUKU,**
jossa Amorphis jatkaa Kingston Wallin viitoittamalla tiellä ja Zen Garden julkaisee levytrilogian uusintapainoksina.
- 36 **3. LUKU,**
jossa nuoret muusikot löytävät Kingston Wallin ja alkavat tehdä bändille omia tribuuttejaan. Basisti Jukka Jylli kaivelee arkistoja ja rumpali Sami Kuoppamäki palaa hetkeksi progemusiikin pariin Von Hertzen Brothersin kanssa. Kertoja tekee omassa elämässään ryhtiiliikkeen.
- 47 **4. LUKU,**
jossa Jylli ja Kuoppamäki perustavat uuden bändin mutta eivät pääse menneisyyttään
- pakoon. Kaksikko välttelee kaikkea Kingston Walliin liittyvää, kunnes väistämätön on edessä.*
- 53 **5. LUKU,**
jossa kerrotaan, kuinka kirja Petri Wallista avaa haavat fanien mielissä, käynnistää uusien julkaisujen sarjan ja johtaa lopulta Kingston Wall Freakout! -kollektiivin esiintymiseen Ruisrock-festivaalilla.
- 72 **6. LUKU,**
jossa ihmetellään Petri Wallin 50-vuotisjuhlakiertueen suosiota ja puntaroidaan kertojan mutkikasta suhdetta Kingston Wallin musiikkiin.
- 81 **7. LUKU,**
jossa valmistaudutaan ensimmäiseen keikkaan ja tunnustellaan Petri Wallin valtavia saappaita muusikoiden näkökulmasta. Tunnelmat kulissien takana ovat ristiriitaiset.

OSA 2: Kingston Wallin soundin jäljillä

109 **8. LUKU,**

jossa ihmetellään, miksi Kingston Wallin viimeiseksi jäänyt levy Tri-Logy on kertojalle niin vaikea pala purtavaksi. Päätämme ottaa selvää, missä Kingston Wallin soundin salaisuus piilee.

114 **9. LUKU,**

jossa etsitään Petri Wallille kuulunutta Gibson Les Paul -sähkökitaraa ja selvitetään sen roolia Kingston Wallin musiikissa.

140 **10. LUKU,**

jossa pähkäillään, millä efektipedaaleilla Petri Walli soitti ja miksi tunnettujen muusikoiden käyttämät laitteet ovat niin himoittuja.

156 **11. LUKU,**

jossa metsästetään Wallille kuuluneita Marshall-vahvistimia ja tavataan ihmisiä, joita yhdistää rakkaus Kingston Wallin musiikkiin. Koetamme ymmärtää uusien oivallusten avulla aikakautta, jolloin Kingston Wall vaikutti.

190 **12. LUKU,**

jossa selvitetään Kingston Wallin rytmiryhmän roolia bändisoundin muodostumisessa. Millä rummuilla Sami Kuoppamäki soitti Kingston Wallin levyillä ja mistä Jukka Jyllin tyyli soittaa bassoa juontaa juurensa?

210 **13. LUKU,**

jossa mystinen Malmin mies ilmoittaa omistavansa Petri Wallille kuuluneen efektipedaalilaudan. Wallin kitarasoundi herää henkiin ja pääsemme vihdoinkin analysoimaan Kingston Wallin levyillä kuuluttuja soundeja.

242 **14. LUKU,**

jossa palataan Petri Wallin elämän viime hetkiin. Tutkimustyö tihenee ja kertoja tekee kaikkensa selvittääkseen viimeisten kadonneiden laitteiden kohtalon. Apua etsimiseen hän saa kitaristilegenda Hasse Wallilta.

OSA 3: Kingston Wallin tri-logia

- 265 **15. LUKU,**
jossa kuunnellaan Tri-Logyn vaihtoehtoista miksausta ja tavataan levyllä syntetisaattoreita soittanut Kimmo Kajasto.
- 279 **16. LUKU,**
jossa selvitetään, miten Kingston Wallin levyjen yli 25 vuotta vanhat kelanauhat saataisiin siirrettyä digitaaliseen muotoon.
- 294 **7. LUKU,**
jossa kuunnellaan miksaaja Robert Palomäen, rumpali Sami Kuoppamäen ja basisti Jukka Jyllin kanssa, miltä Kingston Wallin debyyttilevyn raidat kuulostavat tänä päivänä. Fiilistelemme myös uutta koemiksausta.
- 312 **18. LUKU,**
jossa pureudutaan täysin palkein Kingston Wallin kakkoslevyn pariin. Alkuperäiset studio-nauhoitukset muistuttavat kertojalle, miksi levy on hänelle niin tärkeä.
- 344 **19. LUKU,**
jossa kuunnellaan kertojalle vaikeaa Tri-Logy-levyä ja päädytään äänimatkalle Petri Wallin mielen syövereihin.
- 385 **20. LUKU,**
jossa spekuloidaan ajatuksella miksata Kingston Wallin levyt uudestaan. Mikä levyissä tehtäisiin nykyään toisin ja mikä taas on sellaista, johon ei tule kajoaman? Kingston Wallin todellinen perintö alkaa l opultakin valjeta kertojalle.
- 395 **21. LUKU,**
jossa kerrotaan, minkälaisia tunteita kiertueen viimeinen keikka herättää.

409 **JÄLKISANAT**

412 **KIITOKSET**

414 **LÄHTEET, KIRJALLISUUTTA JA INSPIRAATIOTA**

416 **KIRJAILIJASTA**

KOHTALONA KINGSTON WALL

Kingston Wallin *Tri-Logyn* cd-kannen näkeminenkin puistattaa minua. Selaan rispaantunutta kansivihkoa ja mieleeni palaavat hetket ensimmäisessä omassa poikamiesboksissani Kirkkonummella, jossa olin kuunnellut levyä 22-vuotiaana. Albumin esoteriaa tihkuva sanoma oli 90-luvun puolivälissä tuntunut täysin loogiselta ja kaikki ”oli käynyt täydellisesti järkeen”.

Pistän levyn kädet vapisten soittimeen. Aivoni muistavat millintarkasti sisäänfeidauksen, joka johdattaa kuulijan avauskappale ”Another Piece of Cakeen”. Kokemus on vangitseva, kuin joku kaappaisi minut matkalle, jolla en välttämättä haluaisi olla mukana. Pieteetillä rakennettu levyn kehystarina näyttäytyy jonkun esoteerikkohörhön kyhäelmältä, mitä se tavallaan onkin. Ajatukseni lipuvat yhä syvemmälle vuosikymmenien takaisiin tapahtumiin. Kuinka joku on voinut seota näin pahasti?

Levyn kuuntelu käy ylivoimaisen raskaaksi, ja joudun lopettamaan sen kesken. Tuntuu kuin jokin sisälläni olisi kääntynyt väärään asentoon, ja seuraavat tunnit menevät oudon epäuskon vallassa. Sammutan valot ja koetan aistia, mitä sisälläni tapahtuu.

Tunnesiteeni Kingston Wallia kohtaan on voimakkaampi kuin koskaan ennen. Epäilen kovasti oman psyykeeni kestävyyttä.

Kuva: Hannu Lappalainen

OSA 1

KINGSTON WALL
TULI JÄÄDÄKSEEN

1. LUKU,

jossa palataan 90-luvulle ja keskelle traagisia tapahtumia. Kertoja kavereineen fanittaa Kingston Wallin musiikkia, joten Petri Wallin kuolema on heille kova paikka.

Istuin paahtavassa auringonpaisteessa malttamattomana. Korsossa järjestetyn Ankkarock-festivaalin lavalle oli astumassa kovasti odottamani bändi nimeltään Kingston Wall. En ollut vielä kuullut heidän musiikkiaan, mutta olin kyllä kuullut heistä. Bändikaverini Kyyriassa eivät olleet juuri muusta puhuneetkaan kuluneen vuoden aikana.

Elettiin elokuuta vuonna 1992, olin 20-vuotias miehenalku ja vietin viimeisiä vapaita hetkiäni ennen asepalvelusta. Olin juuri valmistunut markkinointimerkonomiksi, mutta elämäni tarkoitus oli aivan muualla. Isäni kuoleman jälkeen musiikista ja bändeissä soittamisesta oli tullut ykkösprioriteettini ja henkireikäni, joista sain elämäni tarvittavan sisällön.

Aika kului madellen, kun odotimme keikkaa sekalaisen seurueemme kanssa kuumalla hiekkakentällä. Annoin tulisen hiekan poltella ja pistellä kämmeniäni. Nautin loppukesän lämmöstä ja viimeisistä vapauteni hetkistä suurta musiikillista elämystä toivoen.

Intronauha lähti soimaan, ja nousimme seisomaan täynnä intoa. Kingston Wallin kitaristi asteli laulumikkinsä eteen ja hänen

olemuksensa oli kuin tuulahdus 70-luvulta, mikä tuntui kiehto-valta. Keikka käynnistyi mukaansatempaavalla kitarariffillä ja sitä siivittäväällä rytmikkäällä rumpukompilla. Kitaristin hiuspehko keinui musiikin mukana energisesti, kun itämaiset melodiat ja huudahdukset kajahtelivat ympäri Korsoa. Musiikin intensiteetti kasvoi minuutti minuutilta. Bändi oli kaikkien kehujen arvoinen.

Kingston Wall niin sanotusti putsasi pöydän. Vaikka Ankkarockissa esiintyi tuona päivänä monta hyvää bändiä, kukaan muu ei tehnyt vastaavaa vaikutusta. Kun kävelin Korson juna-asemalle tiiviin ihmismassan vellovassa puristuksessa, huomasin hyräileväni keikan aloittanutta ”tydy-tydydy-tydydy-tyt-tydydy”-riffiä. En ollut koskaan kuullut mitään niin kiehtovaa. Halusin palavasti kuulla tuon biisin uudestaan.

HELSINGIN VALLILASSA asui minua muutamaa vuotta vanhempi kultturelli hipahtava kaveri, joka oli perillä Helsingin undergroundin musiikkivirtauksista. Myös hän oli puhunut minulle Kingston Wallista, jonka debyyttilevy hänellä oli c-kasetille äänitettyinä. Riensin heti seuraavalla viikolla kaverini kämpille kuuntelemaan minuun niin suuren vaikutuksen tehnyttä bändiä.

Kasetilla oli meneviä biisejä ja tarttuvia melodioita, mutta siltä ei löytynyt Ankkarockissa mieleeni syöpynyttä iskusävelmää. Petyneenä ihmettelin, miksi Kingston Wall oli aloittanut tärkeän festivaalikeikkansa juuri tuolla biisillä, vaikka se ei ole edes heidän levyllään. Riffi soi taukoamatta päässäni. Vaikka viikot ja kuukaudet vierivät, se ei jättänyt minua rauhaan.

Armeijalomilla kävin Kaivopihan levykaupassa kuuntelemassa uusia levyjä, sillä liikkeen myyjä tunsu musiikkimakuni ja osasi aina suositella mielenkiintoisia bändejä. Helmikuussa 1993 hän kertoi, että Kingston Wallilta oli tullut uusi levy – ja se oli kova. Cd:n itämaissävytteinen kansi vetosi minuun välittömästi. Pyy-sin myyjää laittamaan levyn soimaan, ja asetin isot mustat kuppi-kuulokkeet korvilleni kädet innosta täristen.

Kingston Wallin *II*-albumi alkoi samaisella ”tydy-tydydy-tydydy-tyt-tydydy”-kitarariffilla, jonka olin kuullut Ankkarockissa puoli vuotta aiemmin. Luin kannesta, että kappaleen nimi on ”We Cannot Move” ja ostin cd:n kuuntelematta sitä sen pidemmälle.

Olin innoissani uudesta lempibändistäni, mutta minulla ei ollut aavistustakaan, miten Kingston Wallin musiikki tulisi vielä vaikuttamaan elämäni kulkuun.

KINGSTON WALLIN kakkoslevy toimi kuin nuoruuden kaikki-voipaisuuden ääniraitana, kun pääsin armeijasta siviiliin touku-kuussa 1993.

Tunsin vihdoin hengittäväni vapaasti. Olin 21-vuotias, elämäni oli vasta aluillaan ja kaikki tuntui mahdolliselta. Lama oli Suomessa pahimmillaan, mutta olin saanut hyvän työpaikan muoti-näytöksiä järjestävästä yrityksestä. Minulla ei ollut huolta huomi-esta tai syvempää ymmärrystä yhteiskunnan huonosta jamasta.

Asuin Kirkkonummella, noin kolmenkymmenen kilometrin päässä Helsingistä. Kaveriporukkamme oli värikäs mutta tiivis kollektiivi nuoria, joilla oli elämässään erilaisia intohimoja. Joukossa oli tulevia matkailuyrittäjiä, koodaajia, arkkitehtejä, ydinvoima-asiantuntijoita, arvostettujen instituutioiden ja yritysten esimiehiä, Helvetin enkeleitä ja Finlandia-tason valokuvaajia. Kaikkia yhdisti halu elää nuoruuttaan ja kokea maailmaa täysillä. Nietzsche, Dostojevski, Dalí, Almodóvar ja muut olivat iskeneet tajuntaamme. Ymmärryksemme kulttuurista oli mielestämme syvää ja ideamme ainutlaatuisia.

Helsinki näyttäytyi kulttuurin keskipisteenä. Olimme aisti-neet, että hippiliike oli voimissaan pääkaupungin underground-skenessä. Flirttailimme itsekin 60-luvun ideologioiden kanssa ja haimme sitä kautta omaa identiteettiämme. Elimme omaa Haight-Ashburyämme. Huuruinen *The Doors* -elokuva ja Woodstock-festivaalin taltiointi näyttivät meille, minkälaista elämä oli ennen. Perehdyimme kattavasti 60- ja 70-lukujen musiikki-

tyyleihin, jotka olivat 90-luvun alussa jokseenkin epämuodikkaita. Meille ne olivat tapa erottua valtavirrasta. Jimi Hendrix, Pink Floyd, Jethro Tull ja Led Zeppelin olivat tehosoitossa.

Kingston Wallin kakkoslevyn akustisuuden ja sähköisyyden saumaton yhteispeli oli kuin kollaasi kaikista lempibändeistämme. Se oli ainoa kotimainen bändi, joka soi tasavertaisena ulkomaisten suosikkien rinnalla.

Vaikka olimme käytännössä kivenheiton päässä Helsingistä, elimme omassa turvallisessa kuplassamme. Teimme vain pistokäyntejä isoon maailmaan. Hangon Regatat, Helsingin Beach Partyt ja Esplanadin puiston vappukarkelot tuntuivat todella villeiltä tavoilta viettää viikonloppuja. Koska Kirkkonummelle ei päässyt takaisin alkuyöstä, vietimme useat yöt Hietsun nuotioiden ääressä. Öihin kuuluivat oleellisesti lemменhetket, kahinat lähiöistä keskustaan kammenneiden nuorten kanssa ja tietysti alituinen juopottelu. Halpojen valkoviinien, kuten ”Libiksen”, ”Magiksen”, ”Suaven” ja ”Bulebulen”, lipittely ajoittui vain viikonloppuihin, sillä olimme vielä poikamaisen viattomia opiskelijoita.

Tämä muuttui äkisti, kun kovasti ihannoimamme pääkaupungin hippikulttuurin lieveilmiöt rantautuivat myös Kirkkonummelle. Pilven polttamisesta tuli pakokeino lama-ajan todellisuudesta, ja musiikki imi meitä yhä syvemmälle kovasti kaipaamaamme maailmaan, jossa kaikki oli sallittua.

Osa kaveriporukastamme oli alkanut viettää talvia Intian Goalla, josta he palasivat uusien ajatusten ja tapojen kera. Polttaminen ei ollutkaan enää mitään maissipiipun lussuttelua tai hätäistä sätkän käärimistä. Siitä oli tullut tärkeä hengellinen rituaali. Toimitukseen kuului Intiasta salakuljetetun charasin valmistelu erityisessä kupissa, pilven lataaminen savesta valettuun chillumiin ja märän ”safi”-kankaan kääriminen piipun eteen. Kädet aseteltiin kuppimaiseen muotoon piipun suulle niin, etteivät huulet vahingossakaan osuneet piippuun. Henkoset puhallettiin korkealle ilmaan, ja chillumi kiersi ringissä määrättyyn suutaan.

Lopuksi piippu puhdistettiin kiiltäväksi. Joogien touhusta tuli nopeasti osa arkeamme, sillä pössyttely ei tuntunut aiheuttavan sen kummempia haittavaikutuksia. Vielä.

Janosimme lisää kokemuksia. Joku tuttavistamme oli keksinyt, että Kirkkonummen metsät olivat pullollaan samoja taikasieniä, joita esikuvamme olivat napsineet legendaarisina 60-luvun hippikesinä. Kaveriporukkamme vakiohahmon isä kuului golf-klubiin, joten lähdimme häneltä lainatun jäsenkortin ja mailasetin turvin tutustumaan siisteiksi ja tasaisiksi leikattujen nurmikenttien tarjontaan. Löysimme roppakaupalla silokkeja eli psilosybiiniä sisältäviä taikasieniä, joita kuivatimme uunissa käyttövalmiiksi.

Valmistelimme matkamme huolellisesti, ja lähdimme samoilemaan Kirkkonummen metsiin. Ensikokemukset olivat mahtavia. Allamme rönsyilevän juurakon universaali yhteys tuntui sanoin kuvaamattoman todelliselta. Värien ja muotojen harmonia oli käsin kosketeltavissa. Ymmärryksemme maailmankaikkeudesta ja omasta sisimmästämme syveni kerta kerralta. Keskustelimme henkeviä, käytimme kirjakieltä ja sivistysanoja. Olimme mielestämme kaikin puolin fiksuja. Kokeiluista muodostui nopeasti uusi normaali. Psykedeelejä napsittiin yhä useammin, jopa Helsingin keskustan vilinässä viikonloppujen baarireissuilla. Emme edelleenkään kokeneet tekevämme mitään väärää. Nautimmehan vain luonnontuotteita ja ymmärsimme mielestämme maailmaa entistä syvemmin. Mutta kuten aina, asioilla on taipumus eskaloitua.

Kaverini olivat tavanneet Goalla Helsingin hippejä, ja tutustuin itsekkin yhä värikkäämpään porukkaan. Pääkaupungissa valalla ollut klubiskene toi mukanaan myös ekstaasitabletit. Joku esitteli meille pienet paperilaput, jotka sisälsivät lsd:tä. Jos olimme aiemmin katselleet haltioituneina puiden lehtien havinaa Kirkkonummen metsissä, nyt löysin itseni korviahuumaavan musiikin keskeltä suurista kivisistä teollisuushalleista.

Elokuussa 1994 lähdimme viettämään ”Intia-päivää” Vanhalle ylioppilastalolle. Tapahtuma oli kuin räätälöity kaveriporu-

kallemme. Mainosten mukaan Vanhalla esiintyisi bändi nimeltä ”Spirits of Istwan”, joten meillä ei ollut epäilystäkään, mistä oli kyse. Todistimme Kingston Wallilta ikimuistaisen keikan ja olimme estottomasti liekeissä kuulemastamme. Keikan jälkeen istuimme Vanhan terassilla siemailemassa juomiamme. Yhtyeen laulaja-kitaristi Petri Walli asteli ovensuusta ulos moikkaamaan tuttujaan ja oli selkeästi positiivisella biletuulella. Halusimme kertoa, kuinka kova keikka oli mielestämme ollut. Koska olimme nauttineet tuona päivänä yhtä sun toista, emme tohtineet mennä suorilta käsin sankarimme juttusille.

Rekrytoimme tehtävään porukan rohkeimman, joka sai sanottua hänelle hymyillen: ”Sulla on hyvä bändi.” Walli hymyili takaisin kohteliaasti. Olimme ylpeitä kaveristamme, joka oli hoitanut tuon tärkeän tehtävän. Me muut vain lymyilimme pöydässämme ja tyydyimme osoittamaan suosiota Wallille etäämmältä. Tämä jäi ainoaksi kerraksi, jolloin minulla olisi ollut mahdollisuus tavata hänet.

KINGSTON WALLIN kolmas levy *Tri-Logy* julkaistiin lokakuussa 1994. Se istui aikakauteen saumattomasti ja heijasteli underground-nuorison muuttuneita musiikillisia mieltymyksiä. Goa-trance oli saapunut Helsinkiin, ja bändit kuten Portishead, Rin-neradio, Prodigy ja Ministry olivat kaikkien huulilla. *Tri-Logylla* oli kuultavissa samankaltaista energistä, paikoin raivokastakin, sähkökitaroiden ja koneiden liittoumaa. Levy tuntui äärimmäisen oivaltavalta symbioosilta elektronisen musiikin ja rockin ajan-kohtaisista virtauksista.

Uudistunut soundi oli varmasti liikaa joillekin bändiä alusta asti seuranneille, mutta Kirkkonummella *Tri-Logya* diggasi-vat kaikki. Kingston Wall oli ainoa bändi, jonka keikoille lähdimme yhdessä isossa kaveriporukassa. Bändi satoi yhteen kaikki 90-luvun alakulttuurit, joten L-lähijunalla Helsinkiin matkasivat yhtenä rintamana rokkarit, punkkarit, hevarit, 70-lukua ihan-

noineet hipit ja klubiskenen neohipit. Se oli aikakauden sirpaloituneessa kulttuurikentässä jotain täysin ainutlaatuista. Nuoret liikkuiivat yleensä tiiviisti omissa porukoissaan, mutta Kingston Wallin keikoilla saattoi tavata kenet tahansa.

Musiikin lisäksi *Tri-Logyn* sanoitukset tuntuivat tärkeiltä. Petri Walli oli tavannut Goalla eksentrisen gurun nimeltä Ior Bock, joka kertoi mielellään vaihtoehtoista saagaansa Suomen historiasta. Walli omaksui Bockin tarinat ja kirjoitti *Tri-Logyn* sanat hänen opetustensa pohjalta. Wallin versio Bockin saagasta ruokki puolestaan meidän esoterian nälkäämme ja veti meitä kuin salavikhaa ihmismielen pimeälle puolelle.

Lama-Suomen nuorisokulttuuria leimannut huumeiden käyttö alkoi näyttäytyä synkemmässä valossa. Päihdesekoilut eivät tuntuneet enää niin viattomilta, ja osa kavereistani alkoi muuttua. Nauru loppui ja tilalle tuli synkempi pohdiskelu. Jotkut kääntyivät sisäänpäin, ja toiset alkoivat epäillä joka toista vastaantulijaa ”siviilikytkäksi”. Jutut muuttuivat yhä hurjemmiksi, mikä huolestutti minun kaltaistani nuorta ja pinnan alta arkaa musiikkidiggaria.

Katselin vierestä, kuinka vahvemmat huumeet aiheuttivat ihmisissä voimakasta riippuvuutta. Hurjapäiden ”päiväsetit” alkoivat olla sitä luokkaa, ettei niillä näyttänyt olevan enää mitään rajaa. Suomessa oli totuttu nauttimaan runsaasti alkoholia, mutta nyt erilaisia huumeita otettiin samalla periaatteella. ”Parempi överit kuin vajarit” -heitto kuulosti aluksi hauskalta. Seuraukset olivat kaikkea muuta.

Ihmiset alkoivat jakaantua eri leireihin. Yhä useampi kaverini siirtyi vähitellen kovempien päihteiden pariin ja irtaantui ennen niin tiiviistä porukastamme. Rankka bilekulttuuri vaati veronsa, ihmisten persoonallisuus muuttui eikä heidän entisestä positiivisuudestaan ja luovuudestaan ollut enää jäljellä kuin varjo. Jos 90-luvun alku oli ollut täynnä toivoa, nyt touhu alkoi lähteä pahemman kerran lapasesta.

Kaikki kulminoitui karulla tavalla keskiviikkona 28. kesäkuuta vuonna 1995.

Olimme Roskilden festivaaleilla Tanskassa, kun lohduttomat uutiset tavoittivat meidät. Kingston Wallin johtohahmo Petri Walli oli hypännyt alas Töölön kirkon tornista ja menehtynyt.

HEINÄKUUSSA 1995 istuimme iltaa helsinkiläisen hippikaverini luona Eiran Huvilakadulla. Savinen chillumi kiersi rinkiä ja sei-niä täyttivät Goalta tuodut batiikkikankaat, jotka olivat tuttu näky noiden vuosien hippipoikamiesbokseissa. Tapailin Kingston Wal-lin kakkoslevyn ”Istwania” akustisella kitaralla divaaneilla kölli-ville kavereille, jotka osasivat hyräillä kappaleen ulkoa.

Kukaan meistä ei tuntenut Wallia henkilökohtaisesti, mutta kollektiivinen surumme oli suuri. Hänen mukanaan kuoli unelma modernista hippikulttuurista, sillä Walli oli ollut meille paljon enemmän kuin bändinsä johtaja. Hän oli ollut kokonaisen suku-polven airut. Suunnannäyttävä, jonka musiikkia elimme ja hen-gitimme. Meille niin tärkeä aikakausi suomalaisessa rockmusii-kissa oli peruuttamattomasti ohi.

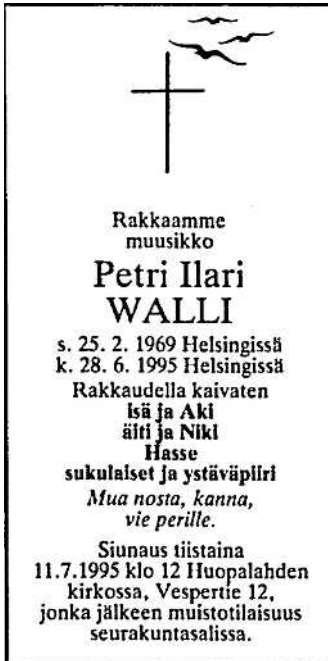
Jos Kingston Wallin fanien oli vaikea sulattaa tapahtunutta, se ei ollut mitään verrattuna tuskaan, jonka Petri Wallin vanhem-mat, puoliso, veljet ja lähimmät ystävät joutuivat käymään läpi. Omaisilla oli vain kaksi päivää aikaa hoitaa Petrin tavarat pois Töölön Apollonkadun kellaritoimiston tiloista. Walli oli palan-nut viimeiseltä Intian-reissultaan yli kuukautta aiemmin, mutta hänen rinkkansa oli edelleen koskemattomana matkan jäljiltä.

Kingston Wallin jokaisella muusikolla oli oma roolinsa. Rumpali Sami Kuoppamäen (vas.) lennokas soitto ja basisti Jukka Jyllin (oik.) kyky pitää paketti kasassa tekivät heistä korvaamattomia. *Kuva: Pentti Hokkanen*

Kingston Wallin basisti Jukka Jylli oli Petri Wallin kuoleman aikaan pitkällä laivamatkalla ja vastaanotti suru-uutisen satelliittipuhelimen välityksellä. Rumpali Sami ”Kuoppis” Kuoppamäki oli juuri tekemässä lähtöä New Yorkiin opiskelemaan rumpujensoittoa. Heitä molempia kalvoi tieto, etteivät he pääsisi saattamaan bändikaveriaan viimeiselle matkalle.

Uutiset olivat saavuttaneet nopeasti myös Petri Wallin lähipiiriin. Mikko von Hertzen oli yksin mökillä Tammisaarella, kun isovelji Kie soitti ja pyysi istumaan alas. Molemmat olivat tunteet Petri Wallin hyvin ja soittaneet hänen kanssaan. Veljeskolmikon nuorin, Jonne, ei tuntenut Wallia, mutta hän järkyttyi luultavasti vielä isoveljiään pahemmin.

Helsingin Sanomissa julkaistu Petri Wallin kuolinilmoitus oli ja on synkkää luettavaa. Kuva: Kimmo Aroluoman kokoelmat

Kaikilla oli vain yksi ajatus mielessään: miten ja miksi näin oli voinut käydä?

Petri Wallin siunaustilaisuus järjestettiin 11. heinäkuuta 1995 Huopalahden kirkossa. Päivä oli isovelipuoli Hasse Wallin mukaan kaunis, ja kirkko oli ääriään myöten täynnä surevia ihmisiä. Paikalla oli poikkeuksellisen paljon nuoria vieraita. Isä Aarno Walli oli kysynyt Hasselta, voisiko hän soittaa jotain tilaisuudessa, mutta hän ei kyennyt siihen surultaan. Sen sijaan molempien Wallin kitaristiveljesten kanssa musisoanut Sakari Kukko soitti huilulla ja urkurin säestämänä sävellyksen ”Vaiennut Viulu”, jonka tunnelma istui täydellisesti tilaisuuden haikeaan luonteeseen. Surusaattue vei Petri Wallin maalliset jäännökset Hietaniemen hautausmaalle, jossa hänet laskettiin sukhautaan.

MUISTOKONSERTTI JÄRJESTETTIIN Kingston Wallin kotiareenalla Helsingin Tavastia-klubilla viitisen viikkoa hautajaisten jälkeen 22. elokuuta 1995. Yleisön puolella Wallin kohtalo herätti epäuskoa, surua ja varmasti myös suuttumusta siitä, että asioiden piti mennä näin. Ihmisten mielissä tämä kaikki sekoittui vaikeasti käsiteltäväksi tunnemyrskyksi. Toisaalta kaikilla oli myös eheytävä kokemus ja osoitus Kingston Wallin musiikin elinvoimaisuudesta.

Illan avasi *Petri Walli in Memoriam* -dokumentti, joka oli paikallaolijoille tunteellista seurattavaa. Amorphis aloitti musiikillisen osuuden ja soitti ”Palékastron”, joka tuntui heille luontevalta valinnalta. Kie von Hertzen kunnioitti vanhaa bändikaveriaan kahden kappaleen verran Don Huonojen kanssa. Hasse Wallin trio soitti veljesten yhteisen esikuvan Jimi Hendrixin kappaleet ”Voodoo Child (Slight Return)” ja ”Bold As Love”. Suomeen palanneet Sami Kuoppamäki ja Jukka Jylli astuivat seuraavaksi lavalle vieraiden kanssa. He soittivat Waltarin Sami Yli-Sirniön kanssa ”And It’s All Happening” -instrumentaalin. Kie ja *II*-levyllä viulua soittanut Ufo Mustonen soittivat ”Istwanin”, Mika Järvinen lauloi ”Could It Be

Son?” ja Mikko von Hertzen ”Used to Feel Beforen” ja ”With My Mindin”. Hasse Wallin tunteikas tulkinta ”Little Wingistä” yhdessä Jyllin ja Kuoppiksen kanssa päätti energiaa tihkuvan keikan. Poikien isän Aarno Wallin koskettava kiitospuhe sinetöi surullisen mutta tärkeän tilaisuuden.

Muistokeikan jälkeen kollektiivinen krapula valtasi Kingston Wallin fanit ja etenkin bändin jäljellejääneet jäsenet. Kaksikon tiet erkanivat. Basisti Jukka Jylli lopetti kaikki musiikkitouhut vähäksi aikaa ja muistaa kävelleensä tuohon aikaan ”kuin usvassa”. Hänelle otti aikansa tajuta, että heidän bändiään ei enää ollut. Opiskelu ei maistunut, ja päälle iski pienoinen masennus. Vasta kun hänen esikoisensa syntyi seuraavana vuonna, Jylli sai elämänsä uutta sisältöä.

Sami Kuoppamäki on kertonut, ettei hän ”muista muistokonsertista mitään”. Tämän jälkeen hän teki parhaansa vältelläkseen kaikkea, mikä liittyi Kingston Walliin. Rockmusiikin soittaminen ei tuntunut enää mielekkäältä, joten hän halusi laajentaa musiikillista osaamistaan ja panosti ammattimuusikon uraansa. Läheisen bänditoverin kuolema oli molemmille raskas pala, eikä kumpikaan heistä halunnut puhua Kingston Wallista kenenkään kanssa.

NUO VUODET ovat jääneet itsellenikin mieleen todella raskaana ajanjaksona. Petri Walli ei valitettavasti ollut ainoa hippiaatteen uhri, joka upposi ja sekosi huumeiden, mielen epävarmuuden ja Ior Bockin tarinoiden syövereihin. Nuoret aivot eivät voineet mitenkään kestää jatkuvaa tajunnanlaajennusta, ja tämän vierestä katseleminen ahdisti minua syvästi.

Eräs kaverimme oli yhä poissaolevampi. Keskustelimme hänen voinnistaan muun porukan kanssa, eikä kukaan oikein tiennyt, mitä olisi pitänyt sanoa tai miten toimia. Vähitellen hän eristäytyi muista, eivätkä lähimmätkään ystävät saaneet häneen enää yhteyttä. Vanhemmat tarttuivat lopulta asiaan ja toimittivat poikansa psykiatriseen hoitoon.

Samoihin aikoihin suuri osa Kirkkonummen porukasta lähti isoihin juhannusjuhliin mökille. Järkytyksekseni kuulin jälkikäteen, kuinka yksi kaverini oli päätynyt reissun aikana pahanlaatuiseseen psykoosiin. Toinen kaverini oli seurannut häntä huolestuneena vierestä ja kutsunut muuta porukkaa hätiin. Paikan päällä oli tuskin ketään, joka olisi ollut tarpeeksi tolkuissaan tajuamaan, että kaverilla ei ollut kaikki hyvin. Kaverin psyyke jäi sille tielleen, ja hän päätyi psykiatriseen hoitoon.

Muitakin tapauksia oli: yksi hirttäytyi asuntoonsa, joistain tuli äkillisen väkivaltaisia, toiset eristäytyivät omiin oloihinsa. Joku onnekas sai itsensä kuntoon psykoterapian avulla. Kaikki mihin olin siihen asti uskonut tuntui kadottaneen mielekkyytensä. Koko touhu alkoi levitä käsiin.

Halusin siirtyä elämässäni eteenpäin ja vaihtaa ympäristöä. Vuoden 1996 huhtikuussa muutin Fender-sähköbassoni kanssa Kirkkonummelta Helsingin Kallioon ja keskitin kaiken energiani soittamiseen. Nuoruus vaihtui varhaisaikuisuudeksi ja edessä odottivat täysin uudet haasteet.

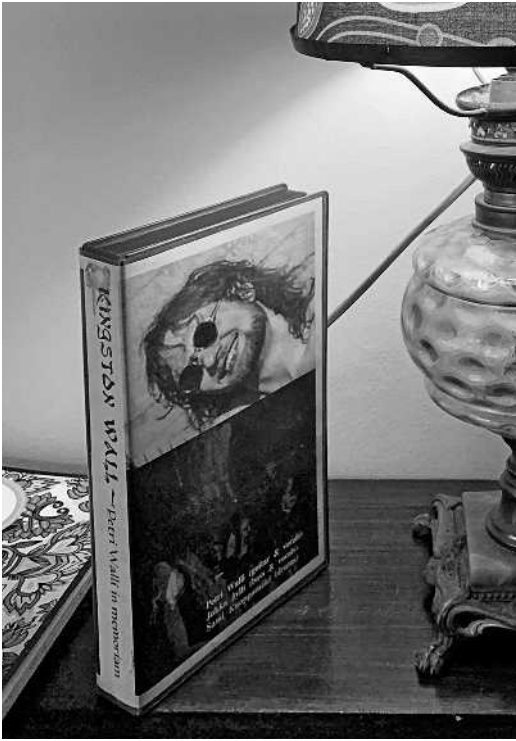
2. LUKU,

*jossa Amorphis jatkaa Kingston Wallin
viitoittamalla tiellä ja Zen Garden julkaisee
levytrilogian uusintapainoksina.*

Kingston Wall puhutti Helsingin Kalliossa yhtä lailla kuin entisellä kotipaikkakunnallani, sillä Petri Walli oli ehtinyt jättää lyhyessä ajassa jälkensä moniin pääkaupunkiseudun muusikoihin. Kingston Wallin musiikki ei ollut vanhojen miesten progehuuruilua, vaan bändi oli tehnyt progesta oman energisen versionsa. Se vetosi saman ikäluokan musadiggareihin ja sai hyväksyntää jopa hevypiireissä.

Helsinkiin muutettuani löysin itseni raskasta psykedeelistä hippiprogea soittavasta bändistä nimeltä Jimsonweed, jonka suomenkielinen käännös on ”hulluruoho”. Kyseessä oli kenties Kallion pahamaineisin bändi, mutta sitähan minä en voinut tietää. Jimsonweedin liideri oli kulttihahmo Suho Superstar, ja hänen ympärillään pyörinyt hippiporukka soitteli usein Kingston Wallin kapaleita poikamiesboksissani. Kingston Wall näyttäytyi Helsingin rockympyröissä jokseenkin eri valossa kuin kotipaikkakunnallani Kirkkonummella. Tapasin monia ihmisiä, jotka olivat tunteneet Wallin henkilökohtaisesti, ja sain käsiini muistokeikkaa varten kootun vhs-nauhan. Walli oli poissa, mutta video pyöri toistuvasti illanviettojen kanvaksena ja piti yllä Kingston Wallin legenda.

Petri Walli in Memoriam
-videokasetti tuntui
korvaamattomalta
aarteelta ja kiersi
kädestä käteen Helsingin
pienissä diggaripiireissä.
*Kuva: Kimmo Aroluoman
kokoelmat*

Hengasin Helsingissä lähinnä hevi- ja rockporukoissa, mutta en halunnut erkaantua täysin vanhoista kavereistani. Kirkkonummen neohipit olivat yhtä lailla mukana Helsingin Goa-trance-skenessä. Intia-jengi piti kiinni matkoilla oppimistaan tavoista ja pukeutui Helsingissäkin kuin Goalla: löysät batiikkihousut, sekaiset rastahiukset – jos pituus riitti – ja päässä niitä tukeva turbaani. Monenlaista ryhmää ja hahmoa kokoontui kesäiltaisain muun muassa Alppipuistoon ja Tokoinrannan Pirittaa ympäröivälle nurmikolle.

Kävin Goa-kaverieni mukana metsäbileissä, joita järjestettiin Helsingin Viikissä keskellä korpea. Kaiuttimet saivat virtansa